

EMILIO CASTELAR Y RIPOLL

Cadis, 1832 - San Pedro del Pinatar, Múrcia, 1899

Polític, historiador, periodista i escriptor espanyol, president del Poder Executiu de la Primera República entre 1873 i 1874. És recordat com un dels oradors més importants de la història d'Espanya.

Després d'estudiar Dret i Filosofia en la Universitat de Madrid, va obtindre una càtedra d'Història Filosòfica i Crítica d'Espanya (1858). Partidari d'un republicanisme unitari i conservador, durant el regnat d'Isabel II va militar en l'oposició a la monarquia des de diversos periòdics, al mateix temps que impartia classes d'Història en la Universitat de Madrid.

Un dels seus articles li va costar la càtedra, sent condemnat a mort en 1865. Va aconseguir escapar a l'exili a París, però va tornar a Espanya amb la Revolució de 1868, que va destronar a Isabel II.

Amb l'adveniment de la Primera República en 1873 va ser nomenat ministre d'Estat, després president del Congrés dels Diputats i finalment cap de l'Estat el 7 de setembre del mateix any.

Al començament de 1874, Castelar va presentar la seua dimissió després de perdre una votació parlamentària, la qual cosa va determinar la immediata intervenció del general Pavía, que va donar un colp d'estat dissolent les Corts i creant un buit de poder que va aprofitar el general Francisco Serrano per a autoproclamar-se president del Poder Executiu.

Amb el pronunciament d'Arsenio Martínez Campos es va restablir la Monarquia proclamant rei a Alfons XII. Durant la Restauració borbònica va tornar a l'escó en Corts retirant-se finalment de la vida política en 1893 i dedicant-se a la composició d'obres d'història, filosofia, narrativa i viatges, i a la col·laboració en revistes nacionals i estrangeres.

Va morir el maig de 1899 en la localitat murciana de Sant Pere de Pinatar.

Font: Wikipedia